

Sygn. akt I C 1446/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Dorota Toczyłowska
Protokolant:	stażysta Katarzyna Waśko

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa E. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo- Handlowe (...)

przeciwko K. W.

o zapłatę

I. Uchyła nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 17 lipca 2014 roku wydany w postępowaniu nakazowym w sprawie INc 65/14;

II. Zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powoda E. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo- Handlowe (...) kwotę 14.466,70 (czternaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt sześć 70/100) złotych tytułem zapłaty z ustawowymi odsetkami od 7 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

III. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2987 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. Nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Białymstoku na rzecz powoda kwotę 732 złote z opłaty uiszczonej w kwocie 4150 złotych w dniu 9 lipca 2014 roku i zapisanej pod pozycją 980 rejestru dochodów;

V. Odstępuje od obciążania pozwanego brakującymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

Powód E. B., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) z siedzibą w M., w pozwie wnosił o zasądzenie od pozwanego K. W. na swoją rzecz kwoty łącznej 82.863,67 (osiemdziesiąt dwa tysiące siedemset dwadzieścia sześć, 67/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 45.514,08 zł od dnia 10.07.2012r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 13.238,20 zł od dnia 10.07.2012r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 18.448,26 zł od dnia 11.09.2012r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.622,90 zł od dnia 11.09.2012r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 4.040,23 zł od dnia 09.04.2013r. do dnia zapłaty

a ponadto zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (k.2-4, 7-8).

W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od czerwca 2012r. do marca 2013r. dokonywał sprzedaży materiałów budowlanych pozwanemu na łączną kwotę 85.363,67 zł, wykonując jednocześnie usługę w postaci remontu budynku mieszkalnego należącego do K. W., położonego w G. przy ul. (...). Pomimo wywiązania się powoda z zawartej umowy, pozwany nie uregulował w terminie ciężących na nim zobowiązań w postaci zapłaty ceny materiałów budowlanych, opłacając jedynie koszty robocizny remontu domu i nie zgłaszając w pozostałym zakresie żadnych uwag. Wyszczególnione w pozwie kwoty wynikają z niezapłaconych faktur VAT, kolejno o nr (...) – w całości (k.9-14v.), nr (...) – w całości (k.15), nr (...) – w części do kwoty 18.448,26, albowiem pozwany dokonał 5-krotnie wpłaty kwoty po 500 zł (k.24), przy czym faktura opiewała na kwotę 20.948,26 zł (k.16-20), nr (...) – w całości (k.21), nr (...) – w całości (k.22-23). Powód podniósł ponadto, że pozwany osobiście kwitował wszystkie faktury, akceptując bez zastrzeżeń zakres ilościowy i rzeczowy pobranego towaru. Materiały zostały zakupione i wydane K. W. w siedzibie powoda w M.. Nie składał przy tym żadnych reklamacji co do otrzymanych materiałów oraz wykonanego remontu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 lipca 2014r. wydanym w sprawie I Nc 65/14 Sąd Okręgowy w Białymstoku uwzględnił roszczenie powoda w całości. Zasądził również od pozwanego kwotę 1.036 zł tytułem zwrotu części opłaty sądowej oraz kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k.31).

Pozwany K. W. wniósł zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Zakwestionował twierdzenia powoda w części dotyczącej nieopłacenia przez niego faktur nr (...) (o wartości 45.514,08 zł), nr (...) (o wartości 1.622,90 zł) oraz kwoty 19.000 zł na poczet faktury (...) (o wartości 20.948,26 zł). Podnosił, że powód pominął dokonywane przez niego wpłaty na poczet należności wynikających z faktur objętych żądaniem pozwu, nie odliczył przysługujących pozwanemu kwot stanowiących równowartość zwróconej umywalki i postumentu (o wartości 230 zł) oraz pieca centralnego ogrzewania (o wartości 900 zł), a także nie respektował uzgodnień co do zasad spłaty nieuiszczonych należności w systemie ratalnym (k.39-45).

W uzasadnieniu podkreślił, iż dokonywał na rzecz powoda wpłat z tytułu zakupionych materiałów budowlanych, a przedstawione w załączeniu do zarzutów dowody uiszczania przez niego należności i wystawiane przez powoda, nie posiadają numerów jakie nadaje się takim dowodom, co prowadzi do wniosku, że E. B. zaniechał ich zaksięgowania (k.46-71). Podniósł ponadto, iż z racji utraty płynności finansowej oraz wyrażanej przez powoda gotowości kontynuowania remontu, strony ustaliły że należności spłacane będą w formie miesięcznych rat w wysokości nie niższej niż 500 zł. Końcowo, zarzucił powodowi niewłaściwe wykonanie prac, które odbiegają od norm i zasad sztuki budowlanej.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powód E. B. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) z siedzibą w M., w ramach której wykonuje roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, jak również zajmuje się sprzedażą detaliczną materiałów budowlanych w wyspecjalizowanych sklepach (k.7-8).

Bezspornym w sprawie pozostaje, że w okresie od czerwca 2012r. do marca 2013r. strony zawierały umowy kupna – sprzedaży, na mocy których K. W. nabywał od powoda materiały budowlane. Ponadto, powód zobowiązał się wykonać prace wykończeniowe w budynku mieszkalnym pozwanego. Na zakup materiałów powód wystawiał pozwanemu faktury VAT, odpowiednio: nr (...) z dnia 25.06.2012r. na kwotę 45.514,08 zł, nr (...) z dnia 25.06.2012r. na kwotę

13.238,20 zł, nr (...) z dnia 27.08.2012r. na kwotę 20.948,26 zł, nr (...) z dnia 27.08.2012r. na kwotę 1.622,90 zł oraz nr (...) z dnia 07.03.2013r. na kwotę 4.040,23 zł (k.9-23).

Pozwany dokonywał na rzecz powoda nieregularnych wpłat w różnych wysokościach, opisując w dyspozycji przelewu bankowego jakim tytułem przekazuje środki pieniężne, bądź też regulował ciężące na nim zobowiązanie bezpośrednio do rąk powoda lub upoważnionego przez niego pracownika jedynie za pokwitowaniem, bez doprecyzowywania numeru opłacanej faktury.

Jak wynika z depozycji powoda, w pierwszej kolejności zarachowywał wpłaty na poczet należności wynikających z wykonanej usługi w postaci remontu mieszkania. Jednakże dopiero w dniu 27 sierpnia 2014r., a więc już po dacie wszczęcia sporu w niniejszej sprawie i wystąpienia z roszczeniem na drogę sądową, wraz z pismem przewodnim wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 64.000 zł za wykonanie remontu budynku mieszkalnego w G. (k.160-161).

Pozwany odmówił jej przyjęcia i zaakceptowania, podnosząc iż prace remontowe wykonane zostały niezgodnie ze sztuką budowlaną, na okoliczność czego przedłożył prywatny protokół oględzin wykonanych robót, sporządzony na jego zlecenie przez J. R., dysponujące uprawnieniami kierownika budowy o robót w specjalności konstrukcyjno-budowlanej (k.72-74). Podkreślił także, iż wskazana w na fakturze wartość wykonania prac remontowych nie odpowiada uzgodnieniom stron dotyczącym wynagrodzenia. Zarzucał powodowi niewykonanie prac w całości oraz fakt, że ich zestawienie nie znajduje odzwierciedlenia w rzeczywistości wykonanej usługi. Ponadto, ujawniły się liczne wady i usterki, o których firma powoda była informowana, a efekt końcowy odbiega od norm i zasad sztuki budowlanej (k.162-163). Pozwany zaznaczył, że rozliczenie między stronami z tytułu wykonanego remontu nastąpi dopiero po usunięciu wszelkich uchybień, których dopuścił się, jego zdaniem, powód w trakcie świadczenia pracy.

Na podstawie nakazu zapłaty, przeciwko pozwanemu prowadzone było postępowanie egzekucyjne z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łomży, sygn. KM 582/14 (k.142-143v.), umorzone z uwagi na jego bezskuteczność.

Postanowieniem z dnia 09 września 2014r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty wskazując, iż taka możliwość została wprawdzie przewidziana dyspozycją art. 492 § 2 kpc, jednakże nie dotyczy ona nakazu zapłaty jako tytułu zabezpieczającego (k.130-131).

W odpowiedzi na zarzuty pozwanego, w piśmie z dnia 15 września 2014r. powód zmodyfikował stanowisko, żądając zasądzenia na jego rzecz łącznej kwoty 82.726,67 zł. Zmiana roszczenia podyktowana była dokonywaniem przez pozwanego szeregu wpłat, zarachowywanych na poczet należności z faktur, natomiast w dalszym ciągu K. W. nie uregulował kosztów robocizny za przeprowadzone prace remontowe. W trakcie procesu, na rozprawie z dnia 02 grudnia 2014r., powód co do zasady potrzymał stanowisko zawarte w pozwie, a zmodyfikowane pismem z dnia 15.09.2014r. Oświadczył, iż uwzględniając dokonane wpłaty, pozwany zobowiązany jest do zapłaty na jego rzecz kwoty ok. 80.000 zł. Z racji usterek w remontowanym budynku oraz braku po stronie pozwanego żądania ich naprawy, wystąpił z propozycją ugodowego zakończenia sprawy i zapłatę na jego rzecz 76.000 zł z rozłożeniem ich na raty. W odpowiedzi pozwany podniósł, że uznaje kwotę do wysokości 48.000 zł z rozłożeniem jej na raty (k. 145-148; e-protokół z dnia 02 grudnia 2014r., 00:01:23-00:06:51; e-protokół z dnia 21 kwietnia 2015r., 00:01:08-00:15:08).

Już po wdaniu się w spór przed Sądem, pozwany dokonał na rzecz powoda wpłat na poczet zaległości z tytułu faktury nr (...) w kwotach: w dniu 10.07.2014r. – 1000 zł, w dniu 20.08.2014r. – 500 zł, w dniu 22.09.2014r. – 500 zł, w dniu 20.10.2014r. – 500 zł, w dniu 25.11.2014r. – 500 zł, w dniu 22.12.2014r. – 500 zł, w dniu 23.01.2015r. – 500 zł oraz ostatnią płatność w dniu 23.02.2015 – 448,26 zł (k.164-166, 186, 247-249). Dodatkowo, pozwany dokonał wpłat na poczet zaległości z tytułu faktury (...) w kwotach: w dniu 20.03.2015r. – 500 zł, w dniu 10.04.2015r. – 500 zł (k.250-251).

Z pisma Urzędu Skarbowego w M. z dnia 23.10.2014r. wynika, że wobec firmy (...) nie było prowadzone postępowanie podatkowe, które miało zostać zainicjowane przez K. W.. Ponadto poinformowano pozwanego, że wzajemne

roszczenia stron nie leżą w kompetencji organów skarbowych, w związku z czym brak jest jakichkolwiek przesłanek do wszczęcia ewentualnej kontroli bądź postępowania podatkowego (k.176).

Postanowieniem z dnia 02 grudnia 2014r., Sąd określił stronom 14-dniowy termin na negocjacje celem ugodowego zakończenia postępowania. Pismem z dnia 17 lutego 2015r. pełnomocnik powoda poinformował, że pozwany odmówił zawarcia ugody (k.217). W dniu 19 lutego 2015r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że negocjacje między stronami nie doprowadziły do zawarcia ugody (k.220).

Pozwany kwestionował przedłożone do akt sprawy odręcznie sporządzone przez powoda notatki (k.25-29), a dotyczące wynagrodzenia za wykonanie remontu, jako przygotowane wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania i nie znajdujące potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, jak również pozostające poza sferą wspólnych uzgodnień czynionych przez strony w trakcie łączącego je stosunku zobowiązaniowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w głównej mierze w oparciu o dokumenty załączone do akt sprawy, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, w szczególności faktury wystawione przez powoda, potwierdzenia wykonanych przez pozwanego przelewów, jak również dowodów wpłaty kwot pieniężnych na rzecz powoda tytułem nieopłaconych faktur.

W toku postępowania sądowego przeprowadzono dowód z zeznań świadków wnioskowanych przez strony, który Sąd ograniczył co do faktu zawarcia umowy pomiędzy stronami postępowania, sprzedaży materiałów budowlanych pozwanemu oraz uregulowania należności wynikających ze stosunku zobowiązaniowego przez K. W. na rzecz E. B.. W pozostałym bowiem zakresie okoliczności, na które mieli zeznawać wnioskowani świadkowie, wykraczały poza przedmiot rozstrzygnięcia. Co do zasady Sąd dał wiarę zeznaniom K. B., J. C., C. J. oraz M. P., albowiem zgodnie potwierdzili zakup materiałów budowlanych przez pozwanego, a także zwrot umywalki i pieca, które należałoby odliczyć od kwot wynikających z faktur. Nie dysponowali natomiast wiedzą w zakresie całkowitej wartości towaru, jak również dokonywanych spłat (e-protokół z dnia 21 kwietnia 2015r., 00:29:34-00:47:48).

Zeznania świadka J. R., w ocenie Sądu, nie były przydatne do rozstrzygnięcia sprawy, albowiem ów świadek nie wiedział nic na temat materiałów budowlanych i wzajemnych rozliczeń (e-protokół z dnia 21 kwietnia 2015r., 00:47:48-00:49:26).

Sąd uwzględnił zeznania E. W., małżonki pozwanego, w zakresie w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Świadek potwierdziła zakup materiałów budowlanych. Zaprzeczyła, aby posiadała wiedzę na temat jakiegokolwiek umowy pisemnej pomiędzy stronami, natomiast ani powód ani pozwany na istnienie takowej nie wskazywali w procesie. Z poczynionych ustaleń miało wynikać, że w pierwszej kolejności będzie spłacany zakup materiałów, dopiero w późniejszym okresie koszty robocizny. Świadek dokonywała części wpłat w imieniu męża, zarówno przelewami bankowymi, jak też osobiście, w siedzibie powoda. Przyznała, że do dnia dzisiejszego zalegają z jedną fakturą opiewającą na 4.040 zł oraz częścią faktury na łączną kwotę ok. 13.000 zł. Potwierdziła również fakt dokonywania w dalszym ciągu wpłat, co znajduje odzwierciedlenie w przedkładanych aż do zamknięcia przewodu sądowego potwierdzeniach (e-protokół z dnia 21 kwietnia 2015r., 00:49:26-01:07:56).

Sąd oddalił również wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa (pkt 8. pozwu, k.2v.), zgłoszony dla ustalenia prawidłowości wykonania umowy remontu budynku mieszkalnego pozwanego, zgodnie z zasadami sztuki budowlanej oraz zakresem rzeczowym, jakości i wartości przeprowadzonego remontu oraz wartości wykorzystanych materiałów budowlanych z uwagi na fakt, iż zagadnienie dotyczące prac remontowych wykracza poza meritum sprawy, natomiast jakość materiałów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a okoliczności sprawy nie wymagały wiadomości specjalnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Roszczenie powoda okazało się zasadne, jednakże podlegało uwzględnieniu jedynie w części.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż od nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Białymstoku I Wydziału Cywilnego z dnia 17 lipca 2014r. wydanego w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 65/14, pozwany prawidłowo wniósł zarzuty. Powyższe skutkowało koniecznością wyznaczenia rozprawy i zarządzenia doręczenia ich powodowi. W toku procesu natomiast Sąd ustalił, iż twierdzenia K. W. okazały się częściowo zasadne, albowiem uprawdopodobnił on podnoszone okoliczności dokonywania spłaty należności wobec E. B.. Zgodnie z art. 496 kpc, po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie determinowało więc uchylenie nakazu zapłaty i rozpoznaniem istoty sprawy.

Roszczenie powoda miało swoje źródło w zawieranych między stronami umowach kupna-sprzedaży materiałów budowlanych. Pierwotnie dochodzona pozwem kwota 82.863,67 zł wynikała z wystawionych przez niego (w związku z realizacją umów) faktur VAT opiewających łącznie na taką kwotę. Powód podnosił, że żądanie związane jest z faktem nieopłacenia przysługujących mu należności z powyższych tytułów, a zaakceptowanych podpisem przez pozwanego, przy jednoczesnym zaliczaniu dotychczas dokonywanych przez K. W. wpłat na poczet wynagrodzenia za wykonane prace remontowe. Jedynie przelewy dokonane w okresie luty-czerwiec 2014r. w wysokości po 500 zł miesięcznie, zaliczone zostały na poczet faktury nr (...), jako części roszczenia głównego. Żądanie z pozwu zostało następnie zmodyfikowane, albowiem co do zasady E. B. nie kwestionował okoliczności, iż pozwany regulował należności, natomiast przy założeniu zaliczenia dokonywanych wpłat na poczet wystawionych faktur na materiały budowlane, dochodzona kwota miałaby również uwzględniać koszt remontu w kwocie 60.000 zł.

Mając na uwadze powyższe, należało w pierwszej kolejności rozważyć możliwość, a przy tym zasadność zmiany stanowiska w kategoriach procesowej skuteczności, albowiem ustalenie tej kwestii determinuje podstawę dochodzonego roszczenia. Ponieważ strona powodowa zdecydowała się wystąpić z pozwem o zapłatę w postępowaniu nakazowym, a w ślad za pierwotnym roszczeniem wydany został nakaz zapłaty zaskarżony w dalszej kolejności skutecznie wniesionymi zarzutami, Sąd związany był wyłącznie przedmiotem sprawy objętym treścią wyżej wymienionych pism procesowych i orzeczeniem z dnia 17 lipca 2014r. Stąd też, poza zakresem rozstrzygnięcia należało pozostawić okoliczności sygnalizowane przez powoda, jakoby strony łączyła inna, ustna umowa na wykonanie prac remontowych w budynku mieszkalnym należącym do pozwanego, z których E. B. wywodził konieczność uregulowania wynikających z niej należności, zaliczając dotychczasowe wpłaty dokonywane przez K. W. na poczet prac remontu, a skoncentrować się na żądaniu z pozwu.

Umożliwiając stronie dochodzenie roszczenia pieniężnego albo świadczenia innych rzeczy zamiennych, przy jednoczesnym wykazaniu okoliczności uzasadniających dochodzone żądanie dołączonymi do pozwu dokumentami, enumeratywnie wyszczególnionymi w pkt 1-4 § 1 art. 485 kpc, ustawodawca zastrzegł, że nie jest możliwym występowanie z nowymi roszczeniami zamiast lub obok dotychczasowych. Tymczasem w treści pozwu, będącego następstwem wydanego nakazu zapłaty, powód dochodził należności z tytułu nieopłaconych przez pozwanego faktur na zakup materiałów budowlanych. Niedopuszczalną była więc zmiana podstawy realizacji umowy i modyfikacja stanowiska, w ślad za przedłożonym wraz z zarzutami pozwanego szeregiem potwierdzeń dokonanych przelewów i wpłat, w ten sposób, że dotychczasowe wpłaty zaliczyć na poczet wystawionych faktur, natomiast w pozostałym zakresie przyjąć, iż pozwany nie opłacił należności z tytułu wykonania prac remontowych. Wątpliwości Sądu wzbudziła przy tym okoliczność wystawienia dopiero w dniu 27.08.2014r., a następnie przedłożenia do akt sprawy, faktury nr (...) opiewającej na kwotę 64.000 zł z tytułu wykonania remontu budynku mieszkalnego w G.. Podzielić należy twierdzenia pozwanego w zakresie, w którym zwraca on uwagę na składane w początkowym stadium procesu deklaracje powoda, jakoby wszelkie dokonywane przez pozwanego wpłaty zachowywane były na poczet należności za materiały, następnie zaś kategorię zmian twierdzeń i żądanie rozliczenia w ramach kwoty głównej dochodzonej pozwem kosztów wykonania remontu. Depozycje powoda zarówno w części dotyczącej wysokości kosztów prac wykończeniowych, jak i wymagalności roszczenia, Sąd uznał za nie znajdujące uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym, albowiem przedmiotem rozważań był jedynie fakt zaakceptowania własnoręcznym podpisem przez pozwanego pięciu faktur wystawionych na zakup materiałów budowlanych, nie zaś sposobu wykonania prac remontowych, wysokości wynagrodzenia i terminowości spłaty zobowiązania z tego tytułu, w szczególności gdy

poza sporem pozostawała jedynie ustna umowa stron dotycząca zlecenia powodowi wykonanie remontu. Pozostałe zagadnienia dotyczące świadczonych usług były konsekwentnie kwestionowane bądź przez jedną stronę, bądź przez drugą. Strona powodowa, precyzując stanowisko na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2015r., również wskazała iż kwota 82.726,67 zł z pisma z 15 września 2015r. wynika z nieopłaconych materiałów budowlanych, alternatywnie żądając zaliczenia dotychczas dokonywanych wpłat na roboty budowlane.

Rację należało więc przyznać pozwanemu, iż przedmiotem postępowania były wynikające z przedłożonych do akt sprawy faktur zaległości z tytułu zakupionych materiałów budowlanych, nie zaś wynagrodzenie za remont mieszkania czy prawidłowość i terminowość wykonanych prac. Pozwany przy tym wykazał, że dokonywał stosownych wpłat, wprawdzie rozciągniętych w czasie i w różnych wysokościach, a fakt regulowania należności nie był kwestionowany przez powoda. W ocenie Sądu w pełni udowodniono, że kwota dochodzona pozwem w znacznej części została już spłacona.

W świetle powyższego, dokonywane przez K. W. wpłaty Sąd zaliczył na poczet należności z faktur nr (...) w kwocie 45.514,08 zł, nr (...) w pełnej wysokości, a więc żądanej pozwem kwoty 18.448,26 (w uwzględnieniu przyznanej przez powoda i wykazanej potwierdzeniami przelewów w okresie od lutego 2014r. do czerwca 2014r. kwoty 2.500 zł), nr (...) w kwocie 1.622,90 zł oraz na kolejnych wpłat poczet faktury (...), które – jak wynika z zeznań małżonki pozwanego – były regulowane w następnej kolejności. Od kwoty żądanej przez stronę powodową należało, poza dotychczas dokonanymi wpłatami, które Sąd zsumował i uwzględniając stosownie pomniejszył o nie roszczenie z pozwu, odjąć także równowartość zwróconej umywalki i postumentu (o wartości 230 zł) oraz pieca centralnego ogrzewania (o wartości 900 zł). Sąd nie uwzględnił twierdzeń pozwanego w zakresie łączących strony umów ustnych co do odroczenia terminu płatności czy rozłożenia należności na raty jako nie udowodnione.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek oparto na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc przyjmując, iż z upływem dnia, w którym wierzytelność stała się wymagalna powód pozostawał w zwłóce.

O kosztach orzeczono w oparciu o przepis art. 100 zd. 1 kpc, stosunkowo je rozdzielając, a w części dotyczącej pozwanego – art. 102 kpc. Powód wygrał proces w 17,5 %, pozwany w 82,5 %, w takich też proporcjach strony były zobowiązane do wzajemnego zwrotu kosztów procesu. Po wzajemnej kompensacji kosztów powód zobowiązany został do zapłaty na rzecz pozwanego kwotę 2.987 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa na rzecz powoda kwotę 732 zł z opłaty uiszczonej od pozwu w kwocie 4.150 zł w dniu 09 lipca 2014r. i zapisanej pod pozycją 980 rejestru dochodów. Jednocześnie, mając na uwadze trudną sytuację materialną pozwanego, jak również nieprzerwane regulowanie należności na rzecz powoda, uzasadnionym było odstąpił od obciążania go brakującymi kosztami sądowymi.